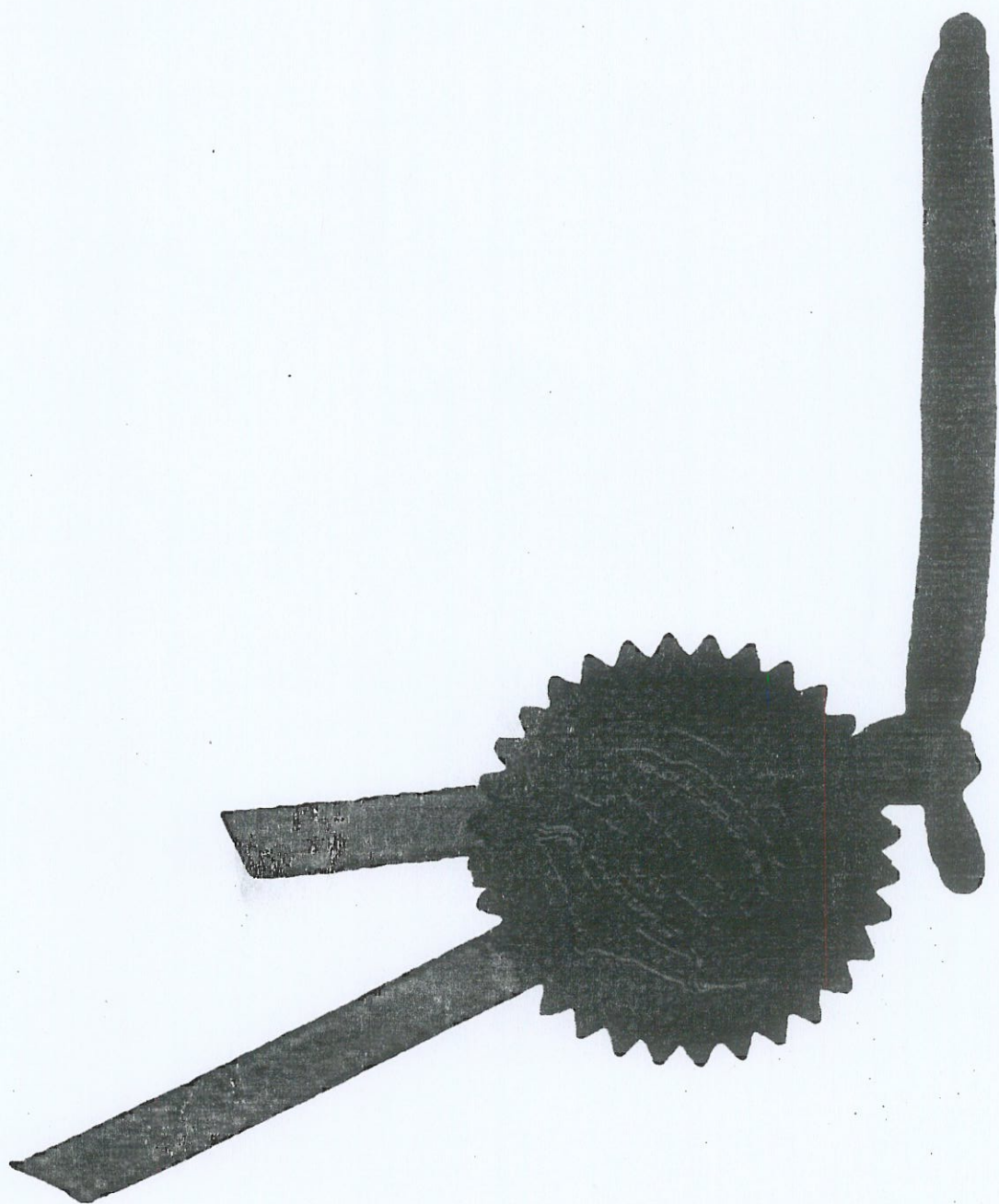

ספר הברית

נספח לספר הברית

שנכרת במעמד הופעת אורה של השיטה הקדושה, בארא פארק, ברוקלין נ.י.

ביום כ"ח לחודש סיון שנת תשע"ח

בין:

ממשיך דרך הבעל שם טוב הק',

נושא דגל החסידות ברמה

כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט שליט"א

בכתובת: שלמה המלך 18-20, קרית מלך רב, ויז'ניץ

(להלן: "מקור השפע")

מצד אחד

לבין:

המתאווים להיות מקושרים בעוז לאילנא דחיי
באהבה וביראה, בביטול ובהכנעה, במסירות ובנאמנות

אנשי שלומנו חסידי ויז'ניץ

בכתובת: בארבע קצוות תבל

(להלן "המקבל/המקבלים")

מצד שני

והואיל ובמשך השנים תשס"א - תשע"ב היו המקבלים כולם מאוחדים תחת דגלו של רבינו הק' זי"ע, נלחמו
והתמסרו למענו, היטו גוים לספוג עלבונות ובזיונות ואף יותר מכך, האמונה וההתבטלות היו בתוקף עוז;
וכהוכחה לכך כמעט ולא היה שבר במחננו.

והואיל ובכל אותן השנים היו כאלו שהחליטו כי אכן כאן מקומם, אבל רק חיכו לרגע בו יוכל המקום. להתבסס
ולקבל הכרה וקיום, ואז קיוו כי יחדלו הקולות ויוכלו לחיות 'חיים רגועים ושלווים'.

והואיל ובשנת תשע"ב חשך עולמנו, נחתה עלינו מכה קשה, באשר נשמתו הטהורה של רבינו הק' זי"ע עלתה
בסערה השמימה, דבר שמעולם לא האמנו שיתרחש; אך אנו לעולם לא נשכח את שם קדשו ואת תורתו
והדרכותיו.

והואיל שלאחר התקופה הראשונה, בה היו כולם רצוצים ושבורים; ומחג השבועות תשע"ב התחיל מקור השפע
אט אט לאסוף ולהחיות את העצמות היבשות ולבסס את דרך ההנהגה שסלל רבינו הק' זי"ע.

והואיל כי החלה להתפשט בקרב המקבלים תחושת עצמאות, כי הנה היינו ככל העמים, מוסדות וקהילות,
מוכרים וידועים ומקובלים, ומתוך כך החלה הישות להתעצם ולהתגבר; וככל שמקור השפע הלך בדרך
אביו ופיתח וביסס את שיטתו הקדושה, החלו להישמע קולות של ביקורת וחוסר שביעות רצון, כאשר
המקבלים, שבינתיים הפכו לפשרנים, חיפשו כל מיני טעדיק לתלות בהם את ביקורתם וליצנותם.

והואיל וכתוצאה מכך, כי הא בהא תליא, עברו על המקבלים תלאות וצרות, אחת אחר השניה ר"ל. ומקור השפע
מצדו אינו יכול לראות בצרת המקבלים, צאן מרעיתו, ולא לנקוט במעשה ופעולה לשמרם ולנצרם מהרע
אשר ימצאם.

**אשר על כן הוחלט לזעזע את אמות הסיפים, לרענן נהלים ולהחיות מחדש את הברית
בין הצדדים כלדקמן;**

ואלה דברי הברית:

מבוא:

- א. כמבוא לנספח זה יודגש ויצוין, כי ספר הברית שנחתם ביום י"ב לחודש שבט בשנת תשס"א, מהווה חלק בלתי נפרד מנספח זה ומחייבים את המקבלים כיתר תנאיו. נספח זה אינו בא לגרוע או להסיר מחויבות או אחריות מהאמור והנוכח בספר הברית הנ"ל, על כל נספחיו ופרשנויותיו במהלך התקופה עד עתה, אלא **לחדד תובנות יסוד** אשר נראה כי היטשטשו והתעמעמו עם חלוף השנים.
- ב. אין בנספח זה ובכל הוראותיו שום חידוש תחת השמש. והיה אם שמוע בישן, תשמע בחדש. **הבקיא בהסכם הישן, יכירהו גם בנספח החדש** ולא יתמה כלל, כי דא ודא אחת היא.

עשה טוב:

- ג. השיטה הקדושה עניינה היא לקשר נפשותינו אל האחד יחיד ומיוחד, היא היא אותה דרך החינוך שהנחיל רבינו הקי"ע; ועל ביסוס יסודותיה ודרכיה עמל מקור השפע בעריכת הקבוצות שהיו בביתו, כאשר במשך שעות ארוכות ליבנו את יסודות אמיתות ההשקפה.
- לדין הוי השיטה הקדושה אמת לאמיתה ומיסודי היהדות בתוקף עוז כעין "אנכי ה' אלקיך". ואף נברא בעולם לא ישנה את דעתנו בזה.
- ד. בדרכי החסידות נדרש מכל אחד מהמקבלים לשאת ראש: איך בין א חסיד! לידע בבירור כי חסידות אינה כדבר שולי וצדדי, כמשל שיש סכין כף ומזלג, און אויך א קאמפאט לעפל - לא ולא, חסידות איז נישט קיין קאמפאט לעפל!
- ואת זאת יקבע כל אחד מן המקבלים בנפשו: איך בין א ויזניצער חסיד מיטן גאנצן שוואנצאנעס, מיט י"ב שבט, מיט די שיטה הקדושה, און קעגן פאסקאצוועס מיטן גאנצן שטאלץ.
- ה. אחד מיסודות הנהגתה של קהילתנו הקדושה הוא קבלת עול בכל התחומים והמובנים. לפיכך הועמדו גבאים ומנהלים, ראשי ועדות וראשי חבורות, איש על מחנהו ואיש על דגלו ולכל אחד האחריות לפעול בתחומו. כמובן שהכל על פי הנחייתו ודרכו של מקור השפע, ואל ירים איש מן המקבלים את ידיו או את פיו לעשות ולפעול בענייני הציבור ללא רשות הממונים על כך.
- ו. אהבת חברים היא אכן ערך נעלה ביותר ומוסכם על כולם, כל אחד יוכל לדבר גבוהה בשבח מידה זו. אך נאמנים לדרכו של רביה"ק היאהבת ישראל - זיין גוט צו יעדן אבער נישט מיט יעדן! - על המקבלים להיזהר מאוד עם מי המה מתרועעים. יבואו חשבון "הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה". כי ברגע אחד יכולים ליפול לבאר שחת על ידי ליצנות בסתר וברמז, שם טמון הארס, "כי באפם הרגו איש"...
- על כן על כל אחד מן המקבלים להקפיד בתוקף עוז ובמסירות נפש להתחבר אך עם חברים המכופפים קומתם לפני מקור השפע, שפלי ברך ובעלי ענוה המתאווים לסגל הכנעה בקרבם.
- ז. על כל אחד מוטל להעמיק מחשבה ביסודות החסידות, לדון ולפלפל, בהשקפה ובהלכה למעשה, כדי לדעת בהכרה ברורה ובידיעה בהירה מהי דרך ויזניץ ומהי דרך החסידות בכללותה, באמת ובפנימיות הלב.
- ח. סמל וביטוי לכל האמור, תהיה שירת ההמנון דידן - "די שיטה הקדושה", אשר תבטא את קבלת עולה של השיטה הקדושה על כל המסתעף, כמתבאר בחוזה ובנספחו. אך כפי שהובהר לעיל, יובן כי לא עצם השירה היא הענין, ולא תהיה השירה כ'כיסוי' וחיפוי לניפוח הישות על ידי המשך הנטיה אחר הנוחות האישית בכל תחומי החיים, כל אחד ונוחותו הוא.

סור מרע:

- ט. הוראה אזהרה והתרעה לכלל הפשרנים למיניהם: חידלו מדרככם הרעה, לכל הפחות אל תקרינו ליצנות או מתיחות ושליליות, אל תפריעו ותשביתו את ששון לבנו על היותנו הולכים בגאון בשיטה הקדושה. אל תפריעו את עבודת החינוך בביקורתכם ובליצנותכם, לאזט די קינדער מיט אלע שוואנצאנעס און פארברענט זיי נישט אינגאנצן חלילה.

אם יקומו אנשים לצים ויחפצו לכפות את דעתם על המשפיע או על רוב המקבלים האוחזים בעוז בדרך השיטה הקדושה, אם זה באמצעות שידול או הסתה בשבת יתחכמוני, ואם זה בליצנות ודיבורי לעג ובזו בהסתר וברמז. וכדומה - הרי יאמרו לו המקבלים בפירוש קבל עם ועדה: **אין כאן מקומך!** הפרד נא ממחנו, **קום ולך מעמנו!** יהיה מי שזה רק יהיה, ואין משנה אם הוא נקרא תלמיד חכם או עשיר ונכבד, זקן או אברך - **שלא יהיה לאף אחד מן המקבלים שום דרך ארץ ואינטרס כלפיו.**

אדרבה, המקבלים יוקיעו אותו, שיחוש אכן כי אין כאן מקומו. כי כן דרכה של האמת לפלוט ולהקיא **מקרבא את השקר**; ואת פליטתו יקדמו בשירת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". כאן הוא מקום קדוש בו כולם מצייתים ומקבלים עולו ומרותו של מקור השפע, דרכו ושיטתו.

בנוסף להאמור, הרי חובתם של המקבלים - בפרט אלו האדוקים בדרך השיטה הקדושה בכל עוז - **ליטול לידיהם את המושכות** בבתי המדרש ובכל ריכוזי מחננו - כמובן בכפוף להאמור לעיל (סעיף ה) אודות סדרי הנהגת הציבור - להשרות ולהקרין אווירה חיובית ורצויה, להאציל על כל הבאים בצל קורתנו את **תוקף עוז מחויבותנו** לספר הברית שנכרת ביניהם לבין מקור השפע.

"לא ידענו מה היה לו", אין על המקבלים לדעת ולהבין בדיוק את מעשיו ודרכיו של מקור השפע, ובמופלא ממך **אל תדרוש**. שורש הנפילה הוא כאשר ישנם כאלו הסבורים כי הם יודעים ומסוגלים להבין הכל; ומתוך שהדברים הנפעלים למעשה לא תאמו את הבנתם, נפלו לבירא עמיקתא.

שורש כל המידות הרעות היא **טומאת הגאות**, זוהי **כפירה ממש**. הן מפורש אמרו חכמינו ז"ל "כל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה", ועליו אומר הקב"ה "אין אני והוא יכולין לדור בעולם" - גם אם יעשה כל מיני מצוות ופעולות טובות בשיא המסירות - ועל כן יכריז כל אחד מן המקבלים בליבו ובמוחו, בדיבורו ובמעשיו ובאורחות חייו: **הנני מוכן ומזומן לעקור טומאה זו מקרבנו, בכל תוקף ועוז.**

מכאן ולהבא תוכרז **מלחמת מצוה**, מלחמת קודש - ברוחניות - על מנת לעקור ולשרש את שיטת **הטמאים, שיטת הבאטשיס**. מלחמה זו היא הן כלפי חוץ והן כלפי פנים, כלפי ה'אני' שבקרב כל אחד.

מלחמה זו היא תמידית ומתמשכת אשר כל אחד מן המקבלים מודע לכך שהיא נמשכת לכל ימי חייו, על כל צעד ושעל. ומודע לעובדה הבסיסית - כלפי שתי המלחמות, החיצונית והפנימית - כי אם לא יתייצב בתוקף עוז נגד, יהיה הוא עצמו **בעד**, ואז תשתלט עליו טומאת ה'אני' ואחריתו עדי אובד, רחמנא לצלן; ומקובלנו כי הליבעראל הוא שווה ערך לשונא גדול.

מתוך הבנת המקבלים בנחיצות **מלחמה גורלית** זו, ובידיעתם שהיא תכריע את עתידם ועתיד אנשי ביתם וצאצאיהם אחריהם; מתחייבים המקבלים ליתן ידם ולהצטרף אליה **בכל כוחם**, אונם ומרצם.

בכך מסכימים הם **לשלם את המחיר והתוצאה**, אשר יתכן ותושת עליהם בגין כך, כאשר יהיו ללעג ולקלס בפני אנשי הרחוב, יספגו בזיונות וקריאות גנאי בכל אשר ילכו, יורחקו מקרבת משפחתם, יודחו ויסולקו מקרבת מכריהם וידידיהם עד הנה, ואף אולי יצטרכו להשעות את עצמם או להתפטר ממקומות עיסוקיהם - בהבינם כי **המלחמה על חייהם הרוחניים, הינה כמלחמה על הבית והרבה יותר מכך, באין פשרות ובלא ויתורים.**

כאשר יבינו המקבלים את המוטל עליהם וישאפו לעשות ככל הכתוב בספר הברית הזה, הרי שמקור השפע מצדו יעמדם להעתיך עליהם בשמי שמים, לפעול עבורם בני חיי ומזוני רוויחי, רפואות וישועות, ישפיע עליהם שפע ברכות מנוה אפריון; וכתוצאה מהליכות החיים אשר יאמצו לעצמם המקבלים בדרך השיטה הקדושה, ממילא יזכו בחיי שמחה פנימית, תענוג ונחת, חיים שתהא בהם אהבת תורה, יראת שמים ויראת חטא, חיים אמיתיים של התקשרות והתבטלות לצדיק אמת, חיים של חיים, המשרים ונוסכים באדם - ביתו וצאצאיו - שלווה ומנוחת הנפש, מקנים לו טעם והרגשה נעלה של דבקות הבורא וקרבת אלקים, כי זה כל האדם.

ועל זה באו על החתום באהבה וברצון, בחשק וברעותא דליבא

חסידי ויזניץ

כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט שליט"א

המתאווים להתבטל באמת לאילנא דחי

ספר הברית

שנכרת בעיר הקודש והמקדש, מקום השראת השכינה, בני ברק תובב"א

ביום י"ב לחודש שבט שנת תשס"א

בין:

ממשיך דרך הבעל שם טוב הק',

נושא דגל החסידות ברמה

כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט שליט"א

בכתובת: אהבת שלום 13 - 15, קרית מלך רב, ויז'ניץ

ע"י ב"כ הדולה ומשקה מתורת רבו לאחרים

מורנו הגה"צ הרב ואב"ד שליט"א

בכתובת: אמרי ברוך 11, קרית מלך רב, ויז'ניץ

(להלן: "מקור השפע")

מצד אחד

לבין:

המתאווים להיות מקושרים בעוז לאילנא דחיי

באהבה וביראה, בביטול ובהכנעה, במסירות ובנאמנות

אנשי שלומנו חסידי ויז'ניץ

בכתובת: בארבע קצוות תבל

(להלן "המקבל/המקבלים")

מצד שני

והואיל ומקור השפע אוהב את המקבלים אהבה עזה, והינו מצהיר: "אשא אל שמים ידי, כי אין לאנשי שלומנו אוהב נאמן מין, כאב אל בניו ושמא אף יותר מכך. אהבתכם תקועה בלבי ובנפשי, אל כל אחד ואחד. ואין זו אהבה התלויה בדבר, והדבר גלוי וידוע, אמת ויציב".

והואיל ומקור השפע היה עד עתה, כעדותו האישית, בבחינת "אין השבע מבין ומרגיש את הרעב", כי היה מסתופף בצל אביו הק' מתחנך על הדרכתו ומתאבק בעפר רגליו, שבע מטובו ומדשן ביתו, ולא היה מעלה על דעתו כי ניתן להתנהג אחרת ולהתהלך בדרכי ישות ובמאזני אנוכיות; אך לאחרונה התוודע יותר ויותר להלך הרוח הרע השורר במחנה, לניתוק ולהיבדלות מחי החיים, לבלבול המוחין ועירוב התחומין, להיסוסים ולספקות הממלאים את ליבות המקבלים; ממילא גדלה דאגתו על המקבלים ועל דורותיהם אחריהם, וכן על קיום נצחיות דרך אביו הק'.

והואיל ומקור השפע מוכן להפקיר את כל כולו, זמנו וכוחותיו, כבודו וממונו, מעמדו והשפעתו, למען הפצת מעיינות החסידות והתפשטות דרך הבעל שם טוב הק' כפי אשר קיבלו מאבותיו הק'.

והואיל ומקור השפע מוכן לקבל בביתו את המקבלים, להתוועד עמם, לשבת עמם שעות ארוכות, ימים ולילות, לדון וללבן עמם את תורת החסידות ואת נקודת האמת, דרכו של הרבי הק' - שהוא דרך הבעש"ט הק', דרך האמת, דרך ה' - מאז ומקדם.

והואיל והמקבלים ביקשו להתאחד בצוותא חדא לחבורתא קדישתא, בבקשם את ה' וברצונם לדעת את הדרך האמיתית בה ילכו ואת המעשה אשר יעשון, בדרך החסידות בתמימותה, צרופה ביראה טהורה ובאמונה פשוטה, כדי לחיות חיים של חיים בעולם הזה, ולהשיג על ידי כך את תכלית בריאתם ויצירתם בהאי עלמא, לדבקה בו יתברך - "כי הוא חייד ואורך ימיו", ו"מה לו לאדם חיים אם לו רצונו יתברך".

והואיל והמקבלים מרגישים את עצמם נכונים ומזומנים לקבל ממקור השפע את הדרכתו התמה בדרכי החסידות ויסודי החיים האמיתיים על פי דרכו הטהורה ושיטתו הקדושה; על ידי קבלת עולו ומרותו על כל תחומי חייהם, בכלל ובפרט.

והואיל והמקבלים היטו גווס והכניעו ראשם להסכית ולציית לכל אשר יצוה וידרוש מהם מקור השפע, בהבינם שזוהי הדרך הנכונה, זוהי דרך הבעל שם טוב הק' המסורה לנו מרבותינו הקדושים לדורותיהם.

אשר על כן הוצהר, הותנה והוסכם בין הצדדים כדלקמן;

ואלה דברי הברית:

נקודת האמת:

א. חסידות משמעה לחיות עם כוונה ותכלית אחת - "לעשות רצון אביך שבשמים", מתוך התקשרות והתבטלות גמורה באמת, באהבה וביראה, אל הרבי הק'.

א.1. כמובן שהעבודה צריכה להיות בתורה ובתפלה וגמילות חסידות, יראת שמים ומידות טובות, אבל דווקא בהיותם מכוונים אל תכלית זאת, ולולי זאת - אין ערך לכך.

א.2. חסיד וזיניץ משמעו שכל חייו מכוונים אל התכלית. כל מערכת שיקוליו, הערכותיו וחשוביו, מכוונים אל התכלית הנ"ל, וזה העיקר.

א.3. טרם כל פעולה ופעולה, הן בענייני גשמיות ועולם הזה והן בענייני רוחניות ועבודת ה', צריך תמיד שתעמוד לנגד עיני האדם השאלה והדרישה: מהי התכלית? מהו המכוון? והאם אכן הינו הולך בדרך שתביאנו אל התכלית?

ב. נקודת האמת הינה החשיבה והחקירה הפנימית בכל דבר: מה תהא התוצאה, מהי המטרה שהוצבה מראש ומהי התכלית הנרצית.

ב.1. ההתעטפות בלבוש חסידי, ההקפדה על טבילה במקוה, ואף הלימוד כל יום בספה"ק יחובות הלבבות, עדיין לא די, בזה עדיין לא נהיים חסיד וזיניץ; כי לא הפעולות עצמן העיקר, אלא המטרה והמגמה, המכוון והתכלית.

ב.2. חשיבה נכונה ועשיה אמיתית, ניתן להשיג רק על ידי התקשרות לצדיק אמת, המורה הדרך בה ילך; רק הצדיק יכול לתקן את האדם ורק על ידי הצדיק ניתן להשיג דרך עבודת ה'. המחומר לטהור - טהור. לזכות לדבקות הבורא אפשר רק על ידי ההתקשרות והתבטלות והדבקות בצדיק אמת, באמת ובתמים.

ב.3. המטרה היא לא רק עצם ציות ומשמעת. בכל הוראה, הדרכה או תקנה, נדרש להשתדל להעמיק מחשבה ולעורר רגשי הלב על מנת לקלוט ולהבין את המכוון, את המטרה של ההוראה. ממילא מובן שעלינו להיצמד להדרכה שאנו מקבלים מהרבי הק', שבוה הוא מנחנו אל המטרה והתכלית; אך חיו לא לנסות לחקותו, כי מי יבין בסוד קדושים.

ג. מהות נקודת האמת היא ביטול היש, והצדיק הינו מקור האמת.

ג.1. בהבנה שהצדיק הינו מקור האמת ואין בלתו, הרי הוא נעשה הצייר המרכזי בחיים, תוך כדי חתירה אל המטרה התכליתית, הדרישה והביקוש אחר האמת.

ג.2. עבודת האדם היא שעבוד וביטול. כי מתוך ההבנה שבגין ישותו ואנוכיותו הטבעית אינו מסוגל להבין האמת על בוריו, ומתוך ההכרה במציאות וההודאה בכך, ממילא מבטל החסיד את כל ישותו לגמרי בפני הצדיק, שהוא מקור האמת.

ד. חסידות היא לא מפלגה, לא תנועה, אין מטרתה ותכליתה לדאוג לקהל החסידים ולרווחתם.

ד.1. חסיד אשר הוא בבחינת מקבל, אינו עבד לגרמי, הוא לא מהפך היוצרות, הוא לא מחשב לפני כל דבר שיקולים אישיים ואינטרסים צרים, חשובים ככל שיהיו; הרבי הק' הוא הראשון במעלה, ואליו מופנים כל השיקולים והחשובים.

ד.2. כל מקבל באשר הוא, אינו פועל מתוך אינטרס לביסוס או ביצור כבודו ומעמדו האישי, הן בעיני עצמו והן בעיני הציבור.

ה. **הגאווה והגדולה** שייכים אך ורק **לחי עולמים!** על האדם להחדיר בנפשו וברוחו כי הינו לא יותר מאשר **קרוץ מחומר'ל בלבד**, ויאמר לעצמו, בפנימיות לבבו, השכם והערב: **ווער ביסטו, וואס ביסטו!!**

ה. 1. המקבלים יכירו וידעו כי **באמת** אין לו לאדם לא כח ולא גבורה, לא עושר ולא כבוד, לא חכמה ולא תבונה - **אלא הכל מעם ה'** הוא ולכבודו נוצר.

ה. 2. **לא להתגאות ולא להשתקע באנוכיות וישות**, זהו היפך נקודת האמת, אליה אנו שואפים להגיע.

ה. 3. **אל ייבוש מפני המלעיגים עליו**. מה כבר יקרה אם יצחקו ממנו קצת, הן האם בהם תלויה פרנסתו ובריאותו, הצלחתו או חינוך ילדיו? האם הם יעמדו במקומו לתת דין וחשבון בפני בית דין של מעלה?

ה. 4. להתרחק מן הרחוב, לא לרצות כלל למצוא חן בעיני אנשי ההבל; **היפך כוונה**, בדווקא, **איך וייל דיר נישט געפעלן!**

עיון והעמקה, התבוננות בתורת החסידות:

ו. עלינו לדעת, כי לא ניתן להגיע אל אמיתות החסידות בלי לשאוף **לדעת** ולו באפס מה את מהותה, **ולחקור** מה המה הדרכים המובילים אליה.

ז. ללמוד, לבאר ולהבהיר את **אמיתות** דרכי החסידות, את מהות ענין **ההתקשרות**, הכרוכה ותלויה **בביטול היש, בהתבטלות ובהכנעה**. כמובן שזה לא הולך בפעם אחת, אלא במשך זמן רב וממושך, פעם אחר פעם, **בעקביות ובהתמדה**, מדרגה אחר מדרגה.

ח. בנוסף לאמור לעיל (סעיף קטן ב.3.) ובהמשך לכך, הרי שאמנם עצם הציות והחלת המשמעת הוא הבסיס הראשוני, אבל מתוך כך נדרש להתעמק ולהבין דבר מתוך דבר, להתבונן מהי **פנימיות רצונו** של רבנו הק' בהדרכתו, לאן רצונו של הרבי הק' להביא את האדם, וואס וייל דער הייליגער רבי פון דיר - והיא: **זאלסט זיין פיר און צוואנציג שעה אן אמת'דיגע מענטש!** עיקר הציות הוא לא בעצם ביצוע הפעולות, דעם רבין וועסטו פאלגן ווען דו וועסט וויסן אז **'איך בין גארנישט, אלץ איז דעם רבי'נס, אלץ איז די הייליגע ויז'ניץ'** - זהו היסוד לציות ולקיום הוראותיו של הרבי!

ח. 1. מתוך כך מובן שבפעולות לכשעצמן אין די, נדרש **להשקיע** מוח ולב כדי להבין את משמעותן, שורשן ועיקרן; והעיקר, **לאן הן אמורות להוביל את המקבל**, מה הן אמורות לשנות ולהחיל במחשבת ראשו ובהשקפת עולמו, על עצמו ועל הסובב אותו.

ח. 2. כחלק מהדרישה להשיג ולהבין את המטרה והתכלית, אליה רוצה מקור השפע להביאנו - שהיא כאמור לעיל **"זאלסט זיין פיר און צוואנציג שעה אן אמת'דיגע מענטש"**! - על כל אחד ואחד מן המקבלים להרחיב הבנתו בהתבוננות חודרת ולהעמיק בהבנת **נגע ה'אני'** במהותו, אשר הוא המנגד הגדול אל האמת, הוא **השקר הגדול בהתגלמותו**.

הישות והאנוכיות אינן מסתכמות בבקשת כבוד ובדרישת שררה ומעמד; המחלה המרה של האנוכיות משלחת גרורות לכל עבר ומשפיעה מאוד על ה'**אני'** הפנימי של האדם; מביאתו להסב את כל מערכת שיקוליו וחשוביו לתועלתו הוא, במקום למטרה ותכלית שלשמה נברא ונוצר.

נגע זה אינו נחלת יחידים או פרטים, אלא הוא מחלה ממארת, **מוס מולד**, השורץ בטבעו ובקרבו של כל אחד ואחד. ואשר בהתפתחותה מכלה כל חלקה טובה בחייו, הן בחייו הרוחניים, הן בשלום ביתו, הן בחינוך ילדיו ואף בעסקי משא ומתן וכדומה. **אומלל הוא השקוע ב'אני'** שלו ואומללים המה סובביו.

ט. **"קביעין כן תהוון - בהנהו חבורתא"**, תנאי מוקדם ויסוד גדול הוא התאספות חברים מקשיבים.

ט. 1. **חבורות** - לשבת בצוותא חדא וללבן נושא וענין העומד על הפרק, להבין מאי משמעותו ומה מטרתו ותכליתו. לא להסתפק בלימוד מתוך ספה"ק, אלא לדבר דיבורי תכלית ולחשב **במה התקרבנו אל המטרה**.

ט. 2. **צווייטע באטע** - להתאסף מדי שבת בשבתו לאחר הבאטע, להעלות נושא מסוים, לפתוח בשאלה נוקבת שתביא בעקבותיה ריתחא במילי דחסידותא, לדון ולפלפל, **להעמיק מחשבה ביסודות החסידות**, אם בהשקפה ואם בהלכה למעשה, לברר מהי דרך וזיניץ ומהו רצון קדשו של הרבי הק'.

ט. 3. **האהבה אל הרבי הק' - מתוך הבנה שהוא מקור השפע וממנו כל הכוח והאון, הגשמי והרוחני - אמורה להוליד אהבה בין כל המקושרים אליו. אהבה זו תתבטא ותומחש בסיוע ועזרה בין כל המקבלים כאחד; ביטול הישות העצמית גם כלפי החבריא, לא רק בפני מי שגדול הימנו במציאות. ומיניה וביה "איש את רעהו יעזור"** גם ברוחניות, לפעמים **בתוכחה נוקבת** באהבה מסותרת, ואין ראוי לו למקבל להיפגע או להיעלב, כי הכוונה היא אך ורק לטובה.

מסתכלין כלפי מעלה:

י. על כל אחד נדרש לשאת עיניו למעלה, **לרומם את ההשגה**, לדעת לרומם - בעיניו! - את פעולותיו ותנועותיו, הליכותיו ותורותיו של הצדיק.

יא. המבט העליון, הנשגב והנעלה, צריך שיהיה **מתוך הערכה ואהבה, ומתוך התבטלות** מוחלטת ונאמנה אל רעיא מהימנא.

יב. בהמשך וכתוצאה מהסעיפים הקודמים (י, יא) הרי כאשר מסגל האדם **השקפה נכונה** ואמיתית, מביט אל הרבי הק' מתוך התבטלות, מרומם ומנשא את קדושתו בקרב לב ומוח - מתהווה מעצמו להיות **למבקש דורש, אוי שואף** הוא לקלוט ולהבין את אשר ברצונו ללמדנו ולהחדיר בקרבנו, בידעו כי אך את **טובתו הנצחית** הוא דורש.

יג. במבט נכון מתבונן כל אחד כי כל אשר יש לו, כל אשר למד והשיג, הכל מכוחו של הרבי הק' הוא ומשפעו, ואני כשלעצמי מה אני, **איך בין א גארנישט!**

יג. 1. ואף אם הרבי עצמו ימלא פיו בתהלתו - לכשעצמו ידע בנפשו כי **שפל הנהו** וחדל אישים, **קרוץ מחומר** ותו לא. מ'דארף וויסן - דער רבי מעג זאגן, און מ'דארף ווייטער וויסן איך בין גארנישט, **איך בין א שפל!**

יד. באמונה תמימה, פשוטה וטהורה, הנובעת מכח מבט עליון ונשגב אל הצדיק, הרי ממילא **טוב לו לאדם**, שלום עליו נפשו ולבו מתרחב משמחה ומשביעות רצון, **אלעס איז איהם גוט.**

יד. 1. המטיח ביקורת וזורע זרעי ספק ובלבול, קרירות עצלות ורפיון, משדר חוסר שביעות רצון, ס'האלט איהם אין איין נישט גוט זיין - הוא בבחינת "עייף ויגע"; התנהגות כזו סימן לדבר שהאמונה אינה תקועה בליבו, האנוכיות והישות השתלטו על שכלו ובינתו, תוצאת העדר מחיית עמלק.

יד. 2. מי שמוצא פגם ופסול בכל דבר וענין, בעיניו הכל 'פאליטיק', זיוף ושקר; בכל חבורה וקיפקעלע נמנה בין המדברים, את הכל עליו לדעת ולהבין, ומתוך כך כשתתמלא סאתו, יפטיר 'איך האב שוין נישט קיין כח'... הרי בידוע שהוא **מחוטא הע.ג.ל.** ושורש החטא "לא ידענו מה היה לו", עדיין מושרש ומוטבע בו ר"ל. לא זכה לסגל בעצמו מבט עליון ונערץ כלפי הרבי הק' וכל המסתעף אליו.

יד. 3. ממילא, וכתוצאה מהאמור לעיל (סעיף קטן יד. 1. ו-יד. 2.), **אין להטיח ביקורת ולא לשדר חוסר שביעות רצון** מהנעשה ונשמע במחננו. כך **אין לו לאדם לעמוד בכל קיפקעלע** והתגודדות להשמיע את דעתו **האישית** על הנעשה בקהילתנו הקדושה.

יד. 4. **ביקורת** היא דבר טוב מעיקרה, אך רק כאשר היא נאמרת **בכתובת הנכונה ולאיש הממונה** על כך. מבלעדי זאת, הרי היא **הורסת ומכלה** כל חלקה טובה; היא רק מביעה את הרצון הפנימי של האומרה - **להפגין את ישותו**, על ידי הבעת דעתו; ובמעגל הרחב והמסוכן יותר - **לחבל ולהשחית** במחננו, ולא לנסות להשתדל לתקן ולשפר את הטעון תיקון, לדעתו.

מסירות נפש:

טו. לשלמות ולתכלית נדרש שתוקד בקרבנו אש קודש, עד שיהיה מוכן **לבטל את כל כולו**, זיך אינגאנצן אוועק געבן, למסור את נפשו וגופו לכבוד שמו יתברך - **בזאת תיבחן אמיתות אמונתו וטוהר כוונתו.**

טז. בדומה למה שכבר נזכר לעיל (סעיף קטן ב.3. ובסעיף ח) כי לא די רק בעצם המעשה, הרי אחר כל העשיות והפעולות תישאל השאלה הנוקבת: האסט געהאט אמונה אינעם הייליגן רביין? דו האסט זיך אמאהל געלאזט שחטין פאר דיין רביין!! האסט ביטלט את דעתך וישותך כלפי הרבי!! **זוהי מסירות נפש אמיתית**, הבאה מתוך הכרה ברורה ואמונה פשוטה.

יז. **מסירות נפש הינה ביטול כל מיני נגיעות אישיות**. זהו הקו והדרך של ויז'ניץ: **אין זאך - אמת!**

יז. 1. כפי שהוזכר לעיל (סעיף קטן יג.1.) כאשר המחשבה ישרה ומכוונת כדבעי, אין מערבים נגיעות אישיות ואינטרסים עצמיים, הרי יכול הרבי, ואפילו באי כוחו, **לשבח ולהחמיא**, ומאידך אף **לייסר ולהוכיח**, ושניהם אחד הם לדידו; אין הוא נוטל את דברי השבח, או גינוני הכבוד שמעניקים לו, כדי לנפח ישותו וגאוותו; ולא את דברי המוסר, או הזותו מתפקיד כלשהו, כפגיעה והעלבה; אלא אל המטרה והתכלית: **מה רוצה ממני הרבי הק' בזה?**

יח. אין די שהאדם יעסוק בעבודת ה', בין אדם למקום - בתורה ובתפלה, ובין אדם לחברו - בגמילות חסדים לרוב; אלא נדרש שהעבודה תהא נובעת מתוך **מסירות נפש, אהבה ויראה, שעבוד וביטול**; ולולא כן - **אין ערך לכל זה**, באשר אינם משרתים את המטרה והתכלית הנרצית.

עסק התורה ועבודת השי"ת:

יט. לימוד התורה הוא אך ורק **לשם התכלית הנרצית**, לא לשם כבוד ומעמד או לשם הנאה עצמית, ככל שרק תהיה.

יט. 1. הלומד תורה כדי להגדיל שמו ומעמדו, ומתרכז בגין זה בבקשת גאות וכבוד, הרי הוא צועד **בכיוון ההפוך בתכלית** ממטרת הלימוד, הוא מבזה את התורה הקדושה ונותנה, ומוטב שלא העלית'...

יט. 2. כאשר הלומד נהיה בעיני עצמו כיום זה מכובד', וכאשר יבוא לטיש יתבונן בעינא פקחא 'יהיש מקום ללון'... הרי הוא נטה מדרך הישר והלך בדרכי חשכים ואין נוגה לו.

כ. לימוד התורה אמור להביא את האדם אל התכלית הנרצית, **לביטול המוחלט של ה'אני' הפנימי** שלו ומתוך כך **לדרישה פנימית** של השגת האמת, לדבקה בו יתברך שמו - להתעוררות יתר בתפילה, ליתר התקשרות אל הרבי, למחר יותר להאזין לדברי תורתו.

כ. 1. בכלל על האדם לדעת (דוגמת הנזכר לעיל סעיף קטן ב.2.) כי כל דבר שבקדושה: תיקון היסוד, תורה ותפילה ושבת קודש, יוכל להשיג **דייקא מכח ההתקשרות** לצדיק באמת ובתמים, היא היא שתעמוד לו לעת משבר, **ולא עבודתו העצמית**.

כא. החושב בנפשו כי לאחר שכבר למד ש"ס ו'שולחן ערוך', התפלל כדבעי וערך את השבת כראוי, הרי הוא כבר בעל מדרגה; הרי הוא עדיין **שקוע בטומאת הגאות** ובמדמנת הישות. כי התוצאה והתכלית מעבודה נעלה, מוכרחת להיות **יתר ביטול ויתר הכנעה**.

לאור האמור ולאחר הכרת והבנת המקבלים שהם עדיין **רחוקים מן האמת כרחוק מזרח ממערב**; תוך כדי הבעת רצונם הכן והאמיתי לגשת אל הקודש ולזכות להתקרב אל דרך ה' האמיתית, דרך החסידות בטהרתה; ומתוך ההבנה שרק על ידי מקור השפע שיוורה להם דרך ה' יזכו אכן להשיג **דבקות הבורא** באפס מה, ולהגיע עדי תכליתם בהאי עלמא; הרי המה **מקבלים עליהם עול מלכות שמים באהבה**, להטות גווס למכים ולחייהם למורטים; **לוותר על מקומות עבודה ומשרות מכובדות, על קשרי משפחה ואף על היקר ביותר** - על הקירבה אל הקודש פנימה; הכל בכדי לעשות ככל האמור בספר הברית הזה, ליראה את ה' הנכבד והנורא, ללכת בדרכיו, לשמור מצוותיו חוקותיו ומשפטיו, למען ייטב להם ולבניהם עד עולם כאשר יעשו הטוב והישר בעיני ה'.

ועל זה באו על החתום באהבה וברצון, בחשק וברעותא דליבא

חסידי ויז'ניץ
המתאווים להתבטל באמת לאילנא דחיי

כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט שליט"א
עיי"ב מורנו הגה"צ הרב ואב"ד שליט"א